

Αριθμός 231/2015

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

Ζ' ΠΟΙΝΙΚΟ ΤΜΗΜΑ

Συγκροτήθηκε από τους Δικαστές: Παναγιώτη Ρουμπή, Αντιπρόεδρο του Αρείου Πάγου, Κωνσταντίνο Φράγκο, Ιωάννη Γιαννακόπουλο-Εισηγητή, Μαρία Γαλάνη Λεοναρδοπούλου, (σύμφωνα με την υπ' αριθμ. 41/2015 πράξη του Προέδρου του Αρείου Πάγου), κωλυομένου του Αρεοπαγίτη Πάνου Πετρόπουλου και Βασίλειο Καπελούζο, Αρεοπαγίτες.

Συνήλθε σε δημόσια συνεδρίαση στο Κατάστημά του στις 18 Φεβρουαρίου 2015, με την παρουσία του Αντεισαγγελέα του Αρείου Πάγου Χαράλαμπου Βουρλιώτη (γιατί κωλύεται η Εισαγγελέας) και του Γραμματέα, για να δικάσει την αίτηση του αναιρεσειόντος-κατηγορουμένου κατοίκου ..., που παρέστη με τον πληρεξούσιο δικηγόρο του Ευάγγελο Παπαγεωργίου, για αναίρεση της υπ' αριθ. 6336/2014 αποφάσεως του Τριμελούς Εφετείου Αθηνών, με πολιτικώς ενάγουσα την Ανώνυμη Εταιρεία με την επωνυμία "Ελληνική Εταιρεία προς Προστασίαν της Πνευματικής Ιδιοκτησίας" και τον διακριτικό τίτλο "ΑΕΠΙ. ΑΕ", που εδρεύει στο Μαρούσι Αττικής και εκπροσωπείται νόμιμα και που στο ακροατήριο παρέστη ο νόμιμος εκπρόσωπος της εταιρείας, και διόρισε για να παραστεί τον δικηγόρο Θεόδωρο Ασπρογέρακα-Γρίβα.

Το Τριμελές Εφετείο Αθηνών με την ως άνω απόφασή του διέταξε όσα λεπτομερώς αναφέρονται σ' αυτή, και ο αναιρεσειών-κατηγορούμενος ζητεί την αναίρεση αυτής, για τους λόγους που αναφέρονται στην από 23 Οκτωβρίου 2014 αίτησή του αναίρέσεως, η οποία καταχωρίστηκε στο οικείο πινάκιο με τον αριθμό 1093/2014.

Αφού άκουσε Τον πληρεξούσιο δικηγόρο του αναιρεσειόντος, που ζήτησε όσα αναφέρονται στα σχετικά πρακτικά και τον Αντεισαγγελέα, που πρότεινε να απορριφθεί η προκείμενη αίτηση αναίρέσεως.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Κατά το άρθρο 66 παρ. 1 του ν. 2121/1933 "πνευματική ιδιοκτησία, συγγενικά δικαιώματα και πολιτιστικά θέματα", όπως αντικαταστάθηκε με την παρ. 9 του άρθρου 81 του ν. 3057/2002, "τιμωρείται με φυλάκιση τουλάχιστον ενός έτους και χρηματική ποινή 2900 έως 15.000 ευρώ όποιος χωρίς δικαίωμα και κατά παράβαση των διατάξεων του παρόντος νόμου ή διατάξεων των κυρωμένων με νόμο πολυμερών διεθνών συμβάσεων για την προστασία της πνευματικής ιδιοκτησίας εγγράφει έργα ή αντίτυπα ... εκτελεί δημόσια, ... παρουσιάζει στο κοινό με οποιονδήποτε τρόπο χωρίς τη συναίνεση του δημιουργού και γενικά εκμεταλλεύεται έργα ... που είναι αντικείμενο πνευματικής ιδιοκτησίας". Κατά δε το άρθρο 2 του ίδιου νόμου, "ως έργο νοείται κάθε πρωτότυπο δημιούργημα λόγου, τέχνης ή επιστήμης που εκφράζεται με οποιαδήποτε μορφή, ιδίως ... οι μουσικές συνθέσεις με κείμενο ή χωρίς ...", ενώ εάν ένα πνευματικό δημιούργημα είναι πρωτότυπο ή όχι, αποτελεί πραγματικό ζήτημα.

Εξάλλου, η καταδικαστική απόφαση έχει την απαιτούμενη από τα άρθρα 93 παρ. 3 του Συντάγματος και 139 του ΚΠοινΔ ειδική και εμπεριστατωμένη αιτιολογία, η έλλειψη της οποίας ιδρύει λόγο αναίρέσεως της από το άρθρο 510 παρ. 1 στοιχ. Δ' του ΚΠοινΔ, όταν αναφέρονται σ' αυτή, με σαφήνεια, πληρότητα και χωρίς αντιφάσεις, τα πραγματικά περιστατικά που προέκυψαν από την αποδεικτική διαδικασία, στα οποία στηρίχθηκε η κρίση του δικαστηρίου για τη συνδρομή

των αντικειμενικών και υποκειμενικών στοιχείων του εγκλήματος, οι αποδείξεις που τα θεμελιώνουν και οι νομικές σκέψεις υπαγωγής των περιστατικών αυτών στην εφαρμοσθείσα ουσιαστική ποινική διάταξη. Για την ύπαρξη τέτοιας αιτιολογίας είναι παραδεκτή η αλληλοσυμπλήρωση του αιτιολογικού με το διατακτικό της αποφάσεως, τα οποία αποτελούν ενιαίο σύνολο. Ως προς τα αποδεικτικά μέσα, που ελήφθησαν υπόψη από το δικαστήριο για την καταδικαστική του κρίση, για την πληρότητα της αιτιολογίας αρκεί ο κατ' είδος προσδιορισμός τους, χωρίς να απαιτείται και αναλυτική παράθεσή τους και μνεία του τι προκύπτει από το καθένα χωριστά, πρέπει όμως να προκύπτει, ότι το δικαστήριο τα έλαβε υπόψη και τα συνεκτίμησε όλα και όχι μόνο μερικά από αυτά. Ακόμη, δεν είναι απαραίτητη η αξιολογική συσχέτιση και σύγκριση των διαφόρων αποδεικτικών μέσων και των μαρτυρικών καταθέσεων μεταξύ τους ή να προσδιορίζεται ποιο βάρυνε περισσότερο για το σχηματισμό της δικανικής κρίσεως. Όταν δε εξαιρούνται ορισμένα από τα αποδεικτικά μέσα, δεν σημαίνει ότι δεν ελήφθησαν υπόψη τα άλλα, αφού δεν εξαιρέθηκαν, ούτε ανακύπτει ανάγκη αιτιολογήσεως γιατί δεν εξαιρούνται τα άλλα, εντεύθεν και δεν αποτελεί λόγο αναιρέσεως η εσφαλμένη εκτίμηση των αποδείξεων και ειδικότερα η εσφαλμένη εκτίμηση των μαρτυρικών καταθέσεων, η παράλειψη αξιολογήσεως και αναφοράς κάθε αποδεικτικού μέσου χωριστά και η παράλειψη συσχετίσεως των αποδεικτικών μέσων, καθόσον στις περιπτώσεις αυτές, με την επίφαση της ελλείψεως αιτιολογίας, πλήττεται η αναιρετικώς ανέλεγκτη κρίση του δικαστηρίου της ουσίας. Στην προκειμένη περίπτωση, όπως προκύπτει από την προσβαλλόμενη 6336/2014 απόφασή του, το Τριμελές Εφετείο Αθηνών, που δίκασε σε δεύτερο βαθμό, κήρυξε ένοχο τον αναιρεσείοντα παραβάσεως του ν. 2121/1993 και τον καταδίκασε σε ποινή φυλακίσεως ενός (1) έτους, μετατραπείσα σε χρηματική, και σε χρηματική ποινή τριών χιλιάδων (3.000) ευρώ. Στο σκεπτικό της προσβαλλόμενης αποφάσεως, το δικάσαν Τριμελές Εφετείο, μετά από εκτίμηση και αξιολόγηση όλων των μνημονευομένων, κατά το είδος τους, αποδεικτικών μέσων, δέχθηκε, ανελέγκτως, κατά λέξη, τα εξής: "... αποδείχθηκε ότι: Ο κατηγορούμενος κατά τον επίδικο χρόνο ήταν νόμιμος εκπρόσωπος της εταιρείας με την επωνυμία "....." που διατηρούσε και εκμεταλλευόταν πιτσαρία με το διακριτικό τίτλο "ΠΕΡΙ - ΔΡΟΜΟΝ", επί της οδού, στο, με υπεύθυνο καταστήματος τον κατηγορούμενο. Ο τελευταίος, στις 10-12-2006, μεταξύ των ωρών 18.30 έως 19.00, με πρόθεση, σε γνώση του και χωρίς δικαίωμα εκτέλεσε δημόσια και έκανε προσιτές στο κοινό, σε ευρύ κύκλο προσώπων, μουσικές συνθέσεις που προστατεύονται αποκλειστικά στην Ελλάδα από την εγκαλούσα ΑΕΠΙ, ύστερα από μεταβίβαση των πνευματικών δικαιωμάτων από τους Έλληνες Δημιουργούς και τις αντίστοιχες αλλοδαπές εταιρείες συνθετών και εκδοτών μουσικής, χωρίς τη νόμιμη έγγραφη άδειά της και συγκεκριμένα εκτέλεσε δημόσια τις πέντε (5) ξένες μουσικές συνθέσεις, που αναφέρονται δειγματοληπτικά στο διατακτικό της παρούσας απόφασης και οι οποίες έγιναν αντικείμενο εκμετάλλευσης χωρίς την έγγραφη άδεια της ΑΕΠΙ που έχει την προστασία και διαχείρισή τους. Ειδικότερα, η πιο πάνω πιτσαρία, κατά τον επίδικο χρόνο που λειτουργούσε, είχε εμβαδόν 50 τ.μ., με πατάρι, στο οποίο είχαν αναπτυχθεί έξι (6) τραπέζια με καρέκλες, ενώ στο ισόγειο, έξω από τα κατάστημα υπήρχε πέργκολα με δύο τραπέζια και καρέκλες. Στους χώρους αυτούς, καθώς και στο εσωτερικό του ισογείου, όπου υπήρχαν ψηλά σκαμπό, μεταδιδόταν μουσική από (4) ηχεία. Τη μετάδοση των επιδίκων μουσικών συνθέσεων διαπίστωσαν οι μάρτυρες, που εξετάστηκε πρωτόδικα, οι οποίοι παρέμειναν εκεί ως πελάτες για μισή ώρα (...). Οι καταθέσεις τους, σαφείς και πειστικές, αναιρούν αυτές των μαρτύρων υπεράσπισης και την απολογία του κατηγορουμένου, που αβάσιμα αμφισβητούν τη δημόσια μετάδοση μουσικών συνθέσεων. Αντίθετα προέκυψε ότι ο κατηγορούμενος είχε οχληθεί στο παρελθόν από την ΑΕΠΙ για την καταβολή πνευματικών δικαιωμάτων. Μετά από τα

παραπάνω, που αποδεικνύονται πλήρως από την προσήκουσα συνεκτίμηση όλων των αποδεικτικών μέσων, πρέπει ο κατηγορούμενος να κηρυχθεί ένοχος".

Με αυτά που δέχθηκε, το Δικαστήριο της ουσίας διέλαβε στην προσβαλλόμενη απόφασή του την απαιτούμενη από τις ανωτέρω διατάξεις του Συντάγματος και του ΚΠοινΔ ειδική και εμπειριστατωμένη αιτιολογία, αφού εκθέτει σ' αυτή, με σαφήνεια, πληρότητα και χωρίς αντιφάσεις ή λογικά κενά, τα πραγματικά περιστατικά, τα οποία αποδείχθηκαν από την ακροαματική διαδικασία και συγκροτούν την αντικειμενική και υποκειμενική υπόσταση του άνω εγκλήματος της παραβάσεως του ν. 2121/1993, για το οποίο καταδικάσθηκε ο αναιρεσείων, τις αποδείξεις από τις οποίες συνήγαγε τα περιστατικά αυτά και τους συλλογισμούς με βάση τους οποίους έκανε την υπαγωγή τους στις ουσιαστικές ποινικές διατάξεις του ν. 2121/1993, τις οποίες ορθά ερμήνευσε και εφάρμοσε. Οι μερικότερες αντίθετες αιτιάσεις του αναιρεσείοντος είναι αβάσιμες, αφού: α) Σαφώς προκύπτει ότι το Τριμελές Εφετείο, για να καταλήξει στην καταδικαστική για τον αναιρεσείοντα κρίση του, έλαβε υπόψη όλα τα αποδεικτικά μέσα, μεταξύ των οποίων και τα έγγραφα "Κάτοψη ισογείου και τομή ΠΥΡΑΣΦΑΛΕΙΑ" και "Κάτοψη ισογείου και τομή Α - Α ΠΥΡΑΣΦΑΛΕΙΑ". β) Δεν ήταν αναγκαία περαιτέρω αιτιολογία ως προς το ότι οι ένδικες μουσικές συνθέσεις προστατεύονται αποκλειστικά στην Ελλάδα από την εγκαλούσα ούτε ως προς το ότι το κατάστημα διέθετε ηχεία και μουσική, τραπεζοκαθίσματα και πατάρι. γ) Όπως αναφέρθηκε, δεν ήταν αναγκαίο να αιτιολογείται γιατί οι καταθέσεις των μαρτύρων κατηγορίας βάρυναν στην κρίση του Δικαστηρίου περισσότερο από τις καταθέσεις των μαρτύρων υπερασπίσεως. Επομένως, ο, από το άρθρο 510 παρ. 1 στοιχ. Δ του ΚΠοινΔ, τρίτος λόγος αναιρέσεως, με τον οποίο πλήττεται η προσβαλλόμενη απόφαση για έλλειψη ειδικής και εμπειριστατωμένης αιτιολογίας, είναι αβάσιμος. Οι, εμπεριεχόμενες στο λόγο αυτό, αιτιάσεις περί εσφαλμένης εκτιμήσεως αποδεικτικών μέσων, ότι, δηλαδή, από τα μέσα αυτά δεν προκύπτουν τα γενόμενα δεκτά από το Δικαστήριο, είναι απαράδεκτες, γιατί, με την επίφαση της ελλείψεως αιτιολογίας, πλήττουν την, αναιρετικά ανέλεγκτη περί τα πράγματα, κρίση του Δικαστηρίου της ουσίας.

Κατά τη διάταξη του άρθρου 68 παρ. 2 του ΚΠοινΔ, εκείνος που δικαιούται χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης μπορεί να υποβάλλει την απαίτησή του στο ποινικό δικαστήριο μέχρι την έναρξη της αποδεικτικής διαδικασίας χωρίς έγγραφη προδικασία. Δικαιούχος της χρηματικής αυτής ικανοποιήσεως είναι μόνο ο φορέας του δικαιώματος ή εννόμου συμφέροντος που έχει προσβληθεί. Έτσι, δικαίωμα παραστάσεως πολιτικής αγωγής έχουν και τα νομικά πρόσωπα για χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης που αφορά την πίστη και το κύρος τους έναντι τρίτων. Η δήλωση παραστάσεως πρέπει, κατά το άρθρο 84 του ΚΠοινΔ, να περιλαμβάνει συνοπτική έκθεση της υποθέσεως για την οποία δηλώνεται η παράσταση και τους λόγους στους οποίους στηρίζεται, δηλαδή αν πρόκειται για υλική ζημία ή χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης. Για το νομότυπο της παραστάσεως δεν είναι αναγκαίο να διαλαμβάνεται ο ιδιαίτερος τρόπος προκλήσεως της ηθικής βλάβης που είναι άμεσο αποτέλεσμα των περιγραφόμενων γεγονότων που αποδίδονται στον κατηγορούμενο. Η δήλωση δε αυτή, όταν επαναλαμβάνεται στο δευτεροβάθμιο δικαστήριο, δεν είναι αναγκαίο να περιέχει και όλα τα παραπάνω στοιχεία, αφού κρίνεται στο πλαίσιο που διατυπώθηκε στο πρωτοβάθμιο δικαστήριο και κατά το μέτρο που έγινε δεκτή από αυτό. Εξάλλου, από τις διατάξεις των άρθρων 171 παρ. 2, 63 και 68 παρ. 2 του ΚΠοινΔ προκύπτει ότι απόλυτη ακυρότητα δεν δημιουργείται όταν ο παραστάς ως εκπρόσωπος ή αντιπρόσωπος άλλου δεν είχε την αναγκαία εξουσία εκπροσωπήσεως ή αντιπροσωπεύσεως.

Στην προκειμένη περίπτωση, όπως προκύπτει από την επισκόπηση της πρωτόδικης 75407/2009 αποφάσεως του Τριμελούς Πλημμελειοδικείου Αθηνών και των ενσωματωμένων σ' αυτή πρακτικών, εμφανίστηκε στο ακροατήριο ο Χ. Ζ., νόμιμος εκπρόσωπος της εγκαλούσας ΑΕΠΙ, και δήλωσε ότι παρίσταται ως πολιτικώς ενάγων κατά του κατηγορουμένου (αναιρεσειόντος) για χρηματική ικανοποίηση 44 ευρώ με επιφύλαξη από την ηθική βλάβη που έχει υποστεί λόγω της κρινόμενης πράξεως, καθώς και ότι διορίζει πληρεξούσιό του τον παρόντα δικηγόρο Αντώνιο Σπυριδώνος. Κατά της παραστάσεως αυτής, η οποία ήταν νομότυπη και αρκούντως ορισμένη, χωρίς, σύμφωνα με τα εκτιθέμενα στη μείζονα σκέψη, να ήταν αναγκαίο να εξειδικεύεται σε τι συνίστατο η ηθική βλάβη για την οποία ζητείτο η χρηματική ικανοποίηση, ο αναιρεσειών δεν είχε προβάλει αντιρρήσεις. Όπως δε προκύπτει από τα πρακτικά της προσβαλλόμενης αποφάσεως, η δήλωση της παραστάσεως πολιτικής αγωγής επαναλήφθηκε και στο δευτεροβάθμιο δικαστήριο, στο οποίο ο ως άνω νόμιμος εκπρόσωπος της εγκαλούσας διόρισε πληρεξούσιό του τον παρόντα δικηγόρο Γεώργιο Δημητρακόπουλο. Προσκόμισε δε α) απόσπασμα του κωδικοποιημένου καταστατικού της εταιρίας με ημερομηνία θεωρήσεως από τη Νομαρχία Αθηνών - Τομέα Ανατολικής Αττικής 14.2.2007, β) το υπ` αριθ. 1296/21.2.2007 ΦΕΚ ΤΑΕ - ΕΠΕ, στο οποίο έχουν δημοσιευθεί τα μέλη του Διοικητικού Συμβουλίου της εταιρίας, που θα διοικήσει αυτήν μέχρι τις 24.1.2011, η συγκρότηση αυτών σε σώμα και η εκπροσώπηση της εταιρίας και γ) το από 2 Μαρτίου 2007 πρακτικό του Δ.Σ. της εταιρίας, με το οποίο παρέχεται η εντολή και εξουσιοδότηση προς υποβολή της παρούσας εγκλήσεως και δήλωση παραστάσεως πολιτικής αγωγής (σύμφωνα με το άρθρο 20 παρ. 3 του καταστατικού) στον Χ. Ζ. του Α.. Τα έγγραφα αυτά, όπως προκύπτει από την επισκόπηση των πρακτικών, αναγνώσθηκαν (αύξ. αριθ. 2, 3 και 4 αναγνωσθέντων), κατά δε της παραστάσεως αυτής ο αναιρεσειών δεν πρόβαλε αντιρρήσεις. Ενόψει αυτών, η πολιτικώς ενάγουσα δεν παρέστη παράνομα στη διαδικασία του ακροατηρίου. Επομένως, ο, από το άρθρο 510 παρ. 1 στοιχ. Α του ΚΠοινΔ, πρώτος λόγος αναιρέσεως (τον οποίο ο αναιρεσειών στηρίζει στα στοιχ. Β και Η), με τον οποίο υποστηρίζεται, κατ` εκτίμηση, ότι επήλθε απόλυτη ακυρότητα της διαδικασίας στο ακροατήριο, γιατί η παράσταση, στο δευτεροβάθμιο δικαστήριο, της εγκαλούσας ως πολιτικώς ενάγουσας ήταν παράνομη, γιατί έπρεπε να προσκομίσει αυτή νεότερα έγγραφα (ΦΕΚ, πρακτικό Δ.Σ.), που να καταλαμβάνουν και το χρόνο, κατά τον οποίο συζητήθηκε στο Τριμελές Εφετείο η έφεση του αναιρεσειόντος κατά της αποφάσεως του πρωτοβαθμίου Δικαστηρίου (26.9.2014), είναι απαράδεκτος, αφού, όπως προαναφέρθηκε, απόλυτη ακυρότητα δεν δημιουργείται όταν η αιτίαση αναφέρεται στην έλλειψη εξουσίας εκπροσωπήσεως, από τον εμφανισθέντα, ως εκπρόσωπο.

Από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 329, 331, 333 παρ.2, 364 και 369 του ΚΠοινΔ, προκύπτει ότι η λήψη υπόψη από το δικαστήριο, για το σχηματισμό της κρίσεώς του περί της ενοχής του κατηγορουμένου, εγγράφων που δεν αναγνώσθηκαν κατά την προφορική συζήτηση της υποθέσεως στο ακροατήριο, επιφέρει απόλυτη ακυρότητα της διαδικασίας κατά το άρθρο 171 παρ.1 εδ. δ' του ίδιου Κώδικα, που ιδρύει τον εκ του άρθρου 510 παρ.1 στοιχ. Α' του ΚΠοινΔ λόγο αναιρέσεως, διότι αποστερείται έτσι ο κατηγορούμενος του δικαιώματος να εκθέσει τις απόψεις του και να προβεί σε παρατηρήσεις σχετικά με το αποδεικτικό αυτό μέσο (άρθρο 358 ΚΠοινΔ), εκτός αν αυτά αποτελούν στοιχεία του κατηγορητηρίου ή το υλικό αντικείμενο του εγκλήματος ή είναι έγγραφα διαδικαστικά ή αναφέρονται απλώς διηγηματικά στην απόφαση ή το περιεχόμενό τους προκύπτει από άλλα αποδεικτικά μέσα. Περαιτέρω, κατά τη διάταξη του άρθρου 502 παρ. 1 εδ. γ' του ΚΠοινΔ, σε κάθε περίπτωση διαβάζονται και λαμβάνονται υπόψη από το δικαστήριο τα πρακτικά της πρωτοβάθμιας δίκης που περιέχουν τις καταθέσεις των μαρτύρων που εξετάσθηκαν

και κατάλογο των αναγνωσθέντων εγγράφων. Δηλαδή, κατά την έννοια της διατάξεως αυτής, τα αναφερόμενα στα πρακτικά της πρωτοβάθμιας δίκης ως αναγνωσθέντα έγγραφα ή οι καταθέσεις των μαρτύρων που εξετάστηκαν (έστω και αν αυτοί, λόγω απουσία τους, δεν κατέθεσαν και στο δευτεροβάθμιο Δικαστήριο) θεωρείται ότι αναγνώστηκαν και στην κατ' έφεση δίκη και παραδεκτά λαμβάνονται υπόψη για το σχηματισμό της δικανικής κρίσεως. Τέλος, από τις διατάξεις του άρθρου 141 του ΚΠοινΔ προκύπτει ότι τα πρακτικά της ποινικής δίκης αποδεικνύουν, μέχρι να προσβληθούν ως πλαστά, όλα όσα καταχωρούνται σ' αυτά, μεταξύ των οποίων και οι ισχυρισμοί, δηλώσεις, προτάσεις και αιτήσεις των διαδίκων, καθώς και οι αποφάσεις του δικαστηρίου και οι διατάξεις εκείνου που διευθύνει τη συζήτηση. Στην προκειμένη περίπτωση, το Τριμελές Εφετείο, όπως αναφέρθηκε, στήριξε την καταδικαστική, για τον αναιρεσείοντα - κατηγορούμενο, κρίση του και στην κατάθεση του μάρτυρα, ο οποίος εξετάστηκε στο πρωτοβάθμιο, όχι, όμως, και στο δευτεροβάθμιο Δικαστήριο. Όπως δε προκύπτει από την επισκόπηση των πρακτικών της προσβαλλόμενης αποφάσεως, η εκκαλουμένη 75407/2009 απόφαση του Τριμελούς Πλημμελειοδικείου Αθηνών και τα πρακτικά αυτής, που περιέχουν και την ως άνω μαρτυρική κατάθεση, αναγνώστηκαν στο ακροατήριο, γίνεται δε ειδική μνεία αυτών και στο προοίμιο του σκεπτικού. Επομένως, σύμφωνα με τα εκτιθέμενα στη μείζονα σκέψη, η κατάθεση του Ι. Π. παραδεκτώς λήφθηκε υπόψη από το Τριμελές Εφετείο και ο, από το άρθρο 510 παρ. 1 στοιχ. Α του ΚΠοινΔ, δεύτερος λόγος αναιρέσεως, με τον οποίο πλήττεται η προσβαλλόμενη απόφαση για απόλυτη ακυρότητα που συνέβη κατά τη διαδικασία στο ακροατήριο από τη λήψη υπόψη της ως άνω καταθέσεως χωρίς αυτή να αναγνωσθεί, είναι αβάσιμος. Η δε αιτίαση ότι η απλή αναφορά ότι τα πρακτικά της πρωτοβάθμιας δίκης αναγνώστηκαν είναι προσχηματική και ανακριβής, είναι, επίσης, αβάσιμη, καθόσον τα πρακτικά της προσβαλλόμενης αποφάσεως δεν προσβλήθηκαν ως πλαστά ούτε διορθώθηκαν κατά τούτο και, συνεπώς, όλα όσα έχουν καταχωρηθεί σ' αυτά θεωρούνται ότι έλαβαν χώρα.

Με το άρθρο 66 παρ. 1 έως 5 του ν. 2121/1993, προβλέφθηκαν οι αξιόποινες πράξεις και οι ποινικές κυρώσεις για τις παραβάσεις των διατάξεων του ανωτέρω νόμου ή των διατάξεων των κυρωμένων με νόμο διεθνών συμβάσεων για την προστασία της πνευματικής ιδιοκτησίας, ενώ στην παράγραφο 6 του ίδιου άρθρου ορίστηκε ότι "σε περίπτωση μετατροπής της στερητικής της ελευθερίας ποινής, το ποσό της μετατροπής ορίζεται στο δεκαπλάσιο των ορίων του ποσού της μετατροπής που προβλέπονται κάθε φορά στον ποινικό κώδικα". Όμως, σύμφωνα με το άρθρο 82 παράγραφος 10 του ΠΚ, όπως έχει αντικατασταθεί με το άρθρο 1 του ν. 3904/2010 και έκτοτε ισχύει, "Η μετατροπή κατά τις προηγούμενες παραγράφους αποκλείεται στις περιπτώσεις καταδίκης για κακούργημα εμπορίας ναρκωτικών. Διατάξεις του Ποινικού Κώδικα ή ειδικών ποινικών νόμων, που αποκλείουν ή ρυθμίζουν με άλλο τρόπο τη μετατροπή των στερητικών της ελευθερίας ποινών σε χρηματικές ή πρόστιμα, ή καθορίζουν αλλιώς την έννοια της μετατροπής καταργούνται, με την επιφύλαξη του προηγούμενου εδαφίου". Στην έννοια "διατάξεως ειδικού ποινικού νόμου που ρυθμίζει με άλλο τρόπο τη μετατροπή", εμπίπτει και η προπαρατεθείσα παράγραφος 6 του άρθρου 66 του ν.2121/93 και, συνεπώς, θεωρείται πλέον καταργημένη, αντ' αυτής δε ισχύει, ως προς το ερευνώμενο θέμα και επί των αξιοποιώνων πράξεων του νόμου αυτού, η γενική διάταξη του άρθρου 82 παρ. 3 εδ. α του ΠΚ, η οποία ορίζει ότι "κάθε ημέρα φυλάκισης υπολογίζεται σε ποσό από τρία (3) ευρώ έως εκατό (100) ευρώ".

Περαιτέρω, κατά τη διάταξη του άρθρου 510 παρ. 1 στοιχ. Ε' του ΚΠοινΔ, λόγο αναιρέσεως της αποφάσεως αποτελεί και η εσφαλμένη ερμηνεία ή εφαρμογή της ουσιαστικής ποινικής διατάξεως. Κατά την έννοια της διατάξεως αυτής, εσφαλμένη ερμηνεία υπάρχει, όταν το δικαστήριο αποδίδει

στη διάταξη διαφορετική έννοια από εκείνη που πραγματικά έχει, ενώ εσφαλμένη εφαρμογή υφίσταται, όταν το δικαστήριο δεν υπήγαγε σωστά τα πραγματικά περιστατικά που δέχτηκε, στη διάταξη που εφαρμόστηκε. Στην προκειμένη περίπτωση, όπως προκύπτει από τα πρακτικά της προσβαλλόμενης αποφάσεως, η ποινή φυλακίσεως του ενός (1) έτους, που επιβλήθηκε στον κατηγορούμενο - αναιρεσίοντα για την ένδικη πράξη, μετατράπηκε σε χρηματική προς δέκα (10) ευρώ για κάθε ημέρα φυλακίσεως. Από τα ίδια πρακτικά δεν προκύπτει ότι εφαρμόστηκε η διάταξη του άρθρου 66 παρ. 6 του ν. 2121/1993 που, κατά τα ανωτέρω, έχει καταργηθεί, το δε ποσό της μετατροπής (10 ευρώ), που καθορίστηκε για κάθε ημέρα φυλακίσεως, εμπίπτει στα διαγραφόμενα με το άρθρο 82 παρ. 3 του ΠΚ, όπως ισχύει, πλαίσια των ορίων της μετατροπής. Επομένως, ορθώς το Τριμελές Εφετείο εφάρμοσε τις ως άνω ουσιαστικές ποινικές διατάξεις περί μετατροπής των ποινών και ο, από το άρθρο 510 παρ. 1 στοιχ. Ε του ΚΠοινΔ, τέταρτος (τελευταίος) λόγος αναιρέσεως, με τον οποίο υποστηρίζονται τα αντίθετα, είναι απορριπτέος, ως στηριζόμενος σε εσφαλμένη προϋπόθεση.

Κατ' ακολουθίαν των ανωτέρω, πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της η κρινόμενη αίτηση και να καταδικασθεί ο αναιρεσίοντα στα δικαστικά έξοδα (άρθρο 583 παρ. 1 ΚΠοινΔ), καθώς και στη δικαστική δαπάνη της παραστάσας πολιτικώς ενάγουσας (άρθρα 176 και 183 ΚΠολΔ).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ την από 23 Οκτωβρίου 2014 (με αριθ. πρωτ. 6998/2014) αίτηση του Η. Π. του Δ., για αναίρεση της 6336/2014 αποφάσεως του Τριμελούς Εφετείου (Πλημμελημάτων) Αθηνών. Και ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ τον αναιρεσίοντα στα δικαστικά έξοδα από διακόσια πενήντα (250) ευρώ, καθώς και στη δικαστική δαπάνη της παραστάσας πολιτικώς ενάγουσας εταιρίας με την επωνυμία "ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΠΡΟΣ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΝ ΤΗΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑΣ Α.Ε." από πεντακόσια (500) ευρώ.

Κρίθηκε και αποφασίσθηκε στην Αθήνα στις 24 Φεβρουαρίου 2015.

Δημοσιεύθηκε στην Αθήνα σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του στις 4 Μαρτίου 2015.

Ο ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ